

Αναζητώντας την Κλειώ (18238)

Το μήνυμα ήταν ξεκάθαρο από την αρχή : «όποιος ενδιαφέρεται να παλέψει για μια θέση στη Βουλή των Εφήβων, ας ζητήσει από εμένα τον κωδικό που του αντιστοιχεί». Δεν ήταν λίγα τα παιδιά που ενδιαφέρθηκαν και πράγματι, μία ώρα αργότερα είχαμε μαζευτεί γύρω από την υπεύθυνη καθηγήτρια, η οποία μας έδωσε τους κωδικούς μας και μας ενημέρωσε σχετικά με τη διαδικασία.

Ολοκληρώνοντας -μετά κόπων και βασάνων- το «παιχνίδι των ερωτήσεων», όλοι σπεύσαμε να ασχοληθούμε με το προαιρετικό κομμάτι (blog, power point, video, εικόνες κοκ). Ομολογώ πως στο μυαλό μας, η σύνταξη ενός δοκιμίου και η δημιουργία ενός βίντεο σχετικών με αυτά που μας απασχολούν και που θέλουμε να αλλάξουμε φάνταζαν πολύ πιο απλές. Μόλις όμως έφτασε το... «πλήρωμα του χρόνου», οι περισσότεροι από εμάς συνειδητοποιήσαμε πως ίσως τελικά να μην είχαμε τίποτα πρωτότυπο, τίποτα καινούριο να εκφράσουμε.

Σε αυτή τη δύσκολη - και ομολογουμένως ιδιαίτερα αμήχανη θέση - βρίσκομαι κι εγώ, ακόμα και αυτή τη στιγμή που γράφω για εσάς: αισθάνομαι πως δεν έχω κάτι νέο να πω, δεδομένου ότι όλοι μας ακούμε σε καθημερινή βάση κάθε είδους προτάσεις που υπόσχονται λύση στα οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα, εξαγγελίες όλων των τύπων, ποικίλα μέτρα και σταθμά για να κριθούν το δίκαιο και το άδικο. Συζητάμε τόσο συχνά τα μέτρα που κρίνεται αναγκαίο να ληφθούν προκειμένου να επιλυθούν δυσεπίλυτα ζητήματα, κι όμως δεν προβαίνουμε στην επίλυσή τους. Τα «κλειδώνουμε» καλά στο κέδρινο συρτάρι του υποσυνειδητού μας, ώστε να είμαστε σε θέση να τα «μηρυκάσουμε» όταν μας ζητηθεί σε κάποια εξέταση.

Προφανώς, το πρόβλημα δεν είναι πως υπάρχει ένδειξη ως προς τα θέματα που προσφέρονται για ανάλυση, ούτε ως προς τα έγκυρα επιχειρήματα που θα μπορούσαμε να επιστρατεύσουμε κατά την ανάλυση αυτή. Το πρόβλημα είναι πως για τον τάδε ή τον δείνα λόγο, η σκέψη και η δράση μας μοιάζουν με νερό που έχει λιμνάσει. Έχουν μείνει στάσιμες, δέσμιες ενός βούρκου (ενός θεωρητικού πλαισίου δηλαδή) που χρειάζεται μια πλημμύρα (δράση) για να τον παρασύρει και να τον αλλάξει. Αυτός είναι εν κατακλείδι ο λόγος που η γενιά μας έχει απωλέσει προ πολλού την πίστη της στα ιδανικά και τις προαναφερθείσες υποσχέσεις για βελτίωση της κατάστασης. Πάντως, το διαπίστωσε μόλις τώρα.

Κάπως έτσι κατάλαβα πως η Μούσα μας ίσως κείται μέσα μας αδρανής και προσδοκά την Ανάσταση του νεκρού υποσυνειδητού μας για να μας υπαγορεύσει τι να αποτυπώσουμε στο χαρτί μας. Χαλεποί είναι όμως οι καιροί για τους νέους και τα όνειρά τους, χαλεποί και για το βαριά λαβωμένο τους υποσυνείδητο. Πώς να εξηγήσεις σε έναν έφηβο που έχει ζήσει ελάχιστα και ακούει τη λέξη «κρίση» πιο συχνά κι από το όνομά του, ότι δεν ευθύνεται ο ίδιος που θεωρεί θέματα όπως «πολιτική και

οικονομία» ή «κοινωνικός ρατσισμός» παρωχημένα και τετριμμένα, αλλά το γεγονός πως αυτά αναπαράγονται σε τεράστιο βαθμό, κι όμως παραμένουν έπεια πτερόεντα;

Με τον ίδιο τρόπο, μαζί με την Κλειώ πέφτει σε λήθαργο και η ελπίδα μας να εντυπωσιάσουμε μέσα από αυτό το δοκίμιο. Δεν υπάρχει κάποιο μείζον θέμα για το οποίο δεν έχουμε τη δυνατότητα να επιχειρηματολογήσουμε επαρκώς και παρόλα αυτά, οι πιθανότητες να κεντρίσουμε το ενδιαφέρον σας είναι μάλλον λίγες. Σας λέμε λοιπόν την αλήθεια αναφορικά με τις σκέψεις που περνούν από το μυαλό μας. Είναι το μόνο μέσο που μας απέμεινε για να δώσουμε μια διαφορετική διάσταση στα πράγματα.

Σε αυτό το σημείο, σας καληνυχτίζουμε.